

[Lembourn.]

der for på forhånd at vide med sikkerhed, om tilførslerne nu også kommer i det omfang, man havde tænkt sig. Derfor vil jeg spørge ministeren, om ikke man kunne sætte dette lille ord ind. Det begrænser jo ikke ministerens bemyndigelse på nogen måde, men det giver altså en lidt mere smidig formulering.

Og så en endnu mindre ting, det håber jeg man tilgiver mig, men mange bække små. Der skal altså ansættes to akademikere i handelsministeriet og to akademikere i justitsministeriet og to HK-funktionærer begge steder. Det er jo ikke morsomt, når vi er i den situation, som vi nu engang er personalemæssigt. Er det ikke muligt med det personale, man har i de to ministerier, at klare dette her? Det kræver noget arbejde, det gør det, men kunne man så ikke omprioritere lidt og så gøre lidt mindre ved noget andet og lidt mere ved dette her? Vel, det er en lille bitte ting, men jeg tillader mig altså at spørge om det.

Det konservative folkeparti vil tilsige en velvillig og hurtig behandling.

Ømann (SF):

Lad mig starte med lovforslaget om de forsyningsmæssige foranstaltninger, det er jo det letteste. Det kan vi fra mit partis side ikke have særlig meget imod. Det er fornuftigt at føre disse drøftelser over i det energipolitiske udvalg. Det er ligeledes meget fornuftigt, og der er et stort behov for det, at have adgang til at foretage en prisudligning i en krisesituation mellem de forskellige forbrugsgrupper. Det mærkede vi meget tydeligt ved den forrige akutte krise.

Men så er det vanskeligere med det andet forslag, som altså tjener til at gennemføre nogle danske lovforanstaltninger og dernæst at give grønt lys for at tiltræde aftalen af 18. november 1974 om et internationalt energiprogram.

Man kan sige, at de foranstaltninger, som står i, må jeg sige det danske forslag, er da vældig uskyldige, fornuftige og banale og selvfølgelig. En oplysningspligt, det er da kun godt, vendt imod olieselskaberne og de multinationale selskaber, en pligt også til at videregive oplysningerne til aftalepartnere, ja vel, det er da også naturligt i det internationale samarbejde, og at man også skal

opfylde solidaritetsbetingelserne med hensyn til videresalg, hvis man har fået for meget olie i en krisesituation. Alt dette er godt og rigtigt.

Men så § 8, den lille paragraf, som giver grønt lys for at tiltræde energiaftalen.

Lad mig først slå fast som mit partis standpunkt, at løsning af de overordnede energi- og også ressourceproblemer kun kan ske på internationalt grundlag i den udviklingsfase, verden for øjeblikket er inde i. Mange her i tinget har jo fattet ideen om én verden, og mange her i tinget støtter også FN's bestræbelser i al almindelighed. Men må jeg så sige, at dette forslag mangler jo det universelle. Det kan man se, når man ser, hvem aftalen er tiltrådt af. Det er hovedsageligt de højt industrialiserede vestlige lande plus Japan, Canada og USA.

Det er faktisk de riges klub, vi har her, med nogle ganske få undtagelser. Det er de olieforbrugende industrilande i en klub, som ikke er vendt imod u-landene, bevares, man har endda vasket hænder i præamblen til aftalen og sagt, at disse parter er vidende om, at også u-landene har deres forsyningsproblemer. Men det er et meget vagt løfte, og det er ingen garanti for, at denne aftale i sin natur, i sin basis ikke er vendt mod den svagere del af verden.

Der er jo positive ting — de er også selvfølgelig, som jeg nævnte før — i aftalen: pligt til selvforsyningssevne, til at holde lagre. Det er ikke nyt for os, det har vi i forvejen, dér har vi ingen vanskeligheder. At begrænse efterspørgslen i en krisesituation har vi også prøvet, det er også selvfølgelig, og det med fordelingen er også i sig selv rigtigt og udtryk for en international solidaritet. Og så er der også samtidig nogle principielle mål, som man har stillet sig, og som endnu kun delvis er opfyldt, og som den radikale ordfører rigtigt bemærkede, som vi ikke kender indebyrden af.

Jeg tror, man skal forstå denne aftales historie. Det startede jo med nogle EF-forhandlinger og også med, at Frankrig fra begyndelsen af ikke var særlig begejstret for de planer, man havde i EF, og trådte ud af dem. Man ved også, at der har været forskellige konfrontationer mellem Frankrig og USA i denne affære, og at det lykkedes USA at få de øvrige EF-lande over på USAs linje. Hvad var da den? Linjen kan bedst beteg-